

ELSŐ FEJEZET

REAGAN DECKER KEZE RESZKETETT, ahogy a telefonért nyúlt, és tárcsázni kezdett.

Valamikor nagyon ismerős volt neki a szám, de mintha egy örökkévalósággal ezelőtt lett volna, még mielőtt a világa a feje tetejére állt, és úgy maradt.

Várt. Szíve a torkában dobogott.

Egy csörgés...

Mit mondok majd? Hogy fogadják majd a hírt?

Két csörgés...

– Halló?

– Mrs. Baxter? – Reagan megdermedt.

– Igen? – Kis szünet. – Miben segíthetek?

– Ööö... – *Nem ismeri meg a hangomat! Megőrültem, hogy ennyi idő után telefonálok.* – Reagan vagyok. Reagan Decker.

– Reagan... te jó ég! Olyan... régen beszéltünk, kedvesem!

Luke anyjának furcsán csengett a hangja, mintha Reagan bemutatkozása elrontotta volna a pillanatot. Reagan már azon gondolkodott, hogy vált vele pár szót, aztán leteszi. De nem lehet. Ezt a hívást már rég meg kellett volna ejtenie.

Nem rejtőzhet el örökre Luke Baxter elől.

– Mrs. Baxter, beszélnem kell Luke-kal. – Reagan szorosan lehunyta a szemét. Egy évvel ezelőtt gyors észjárású és kezdeményező volt, de ma már nem az. A hangjából eltűnt a tűz. Biztosan Luke anyja is észrevette. Eltökélten nagy levegőt vett. – Valamit el kell mondanom neki.

A múltja üldözi őt.

Másról nem lehet szó. Luke nem tudta volna máshogy leírni az ideje nagy részét jellemző, lélegzetét elakasztó szorongást. Néha már szinte hallotta, hogy háta mögött léptektől döng a föld, és ilyenkor még meg is fordult. Mintha arra számított volna, hogy meglát egy embert vagy lényt, bármi is az, ami kergeti. De soha senki nem volt ott.

Az érzést mindig emlékképek kísérték, így Luke végül arra jutott, hogy az őt üldöző dolog nem más, mint a saját múltja.

A múlt, ami árnyékot vetett a mára és a holnapra. Fullasztó köd, ami ott loholt centikkel mögötte, és kis híján lehetetlenné tette újdonsült szabadgondolkodó életét.

Először néhány naponta jött elő az érzés, de mostanra szinte állandósult. Ma reggel minden eddiginél rosszabb volt. A közgazdaságtan-órán, a politikatudományon és most a modern történelmen is, olyan nyugtalanságot keltett Luke-ban, hogy nem tudott összpontosítani.

A professzor valami ábrát rajzolt a táblára, de Luke csak saját magát és a családját látta, amikor utoljára együtt voltak szeptember 11. előtt. Ahogy a kis Maddie felé nyújtotta a karját:

– Hintáztass, Luke bácsi, hintáztass!

A szülei pedig kart karba öltve a háttérben.

– Hogy megy az iskola, Luke? Hallottál valamit Reaganról?

A professzor lendületes mozdulatokkal letörölte a táblát, és Luke fejéből eltűntek a képek. A tanár az osztály felé fordult, és beszélni kezdett, de Luke csak Reagan hangját hallotta helyette, ahogy azon a szörnyű estén beszélt, amikor minden örökre megváltozott.

– Nem gond, Luke, majd holnap visszahívom apát... nem gond...

De már nem volt esélye visszahívni.

Luke szorosan lehunyta a szemét. Készen áll arra, hogy egy új útra lépjen, nem igaz? Nem ezt mondogatja magának? Akkor miért nyaggatják folyton ezek az emlékek? Miért nem a mostani élete foglalkoztatja? Hiszen belemerült a szabadgondolkodásba, Lori pedig több klubba meg szervezetbe elvitte már.

A tanár hangja megváltozott. Valami külföldi fegyverügyletről beszélt, de Luke nem figyelt. Egy beszélgetés visszhangzott a fejében, amit pár héttel ezelőtt az édesanyjával folytatott.

– Azt hiszed, Luke, hogy mindent tisztán látsz, de a Menny Kopója nem enged el ilyen könnyen.

– A Menny Kopója? – Luke még csak meg sem próbálta véka alá rejteni a bosszúságát. Az anyja tudta, hogyan érez Istennel kapcsolatban, akkor meg miért nem hagyja békén?

– Isten Szelleme, Luke! – Anyja hangjában nem volt mentegetőzés. – Amikor valaki eltévelyedik az Úrtól, általában a Szellem, a Menny Kopója üldözi, amíg vissza nem hozza.

A Menny Kopója! Na persze!

Mintha Isten – már ha *van* egyáltalán – törődne annyira Luke Baxterrel, hogy utánamenjen! Luke a ceruzája rádiós végével megütögette a jegyzetömbjét. Nem, nem ezért érez így. Összehúzott szemmel nézett a tanárra. Miről hablatyol ez az alak? És miért jegyzetel mindenki más?

Megborzongott, és fészkelődni kezdett a padon.

Talán kultúrsokkot kapott. Miután egy életen át ragaszkodott egy hitrendszerhez, száznolcvan fokos fordulatot vett. Várható volt, hogy ennek lesz valami következménye. Ez megmagyarázza, miért kalapál úgy a szíve, miért akad el a lélegzete sokszor egy egyetemi előadás közepén, és miért öntik el úgy az emlékek. Az emlékek, amik satuba szorítják az elmjét és a lelkét.

Ez valóban hátráltatta. De nincs értelme elmondani Lorinak. Csak azt mondaná, hogy az elmekontroll következménye, amit a családja anynyi éven át gyakorolt fölötte. Márpedig elmekontrollról nem akart vele beszélgetni. Nem tetszett neki ez a kifejezés. Akármilyen hiányosságai is

voltak a családjának, akármilyen szűk látókörűek is voltak, *nem* gyakoroltak elmekontrollt fölötte.

Egyáltalán nem.

Önként vett részt benne, és bár a családja tagjai melléfogtak a hitükkel, szerették őt. Sőt, most is szeretik. Ebben biztos volt. De abban is legalább ilyen biztos volt, hogy tovább akar lépni, felfedezni egy világot, amit nem jellemeznek abszolút értékek és – hogy is mondta Lori? – egy idejétmúlt erkölcsi rendszer. Igen, ezektől el akart távolodni.

– Mr. Baxter, elvárom, hogy első alkalommal válaszoljon, ha felszólítom!

Luke összerázkódott. Két diák a közelében elfojtott kuncogást hallatott.

– Bocsánat, tanár úr, mit mondott?

– Azt *mondtam* – a tanár hangjából csak úgy csöpögött az irónia –, hogy talán el tudná magyarázni, mi volt a hetvenes évek végén kötött konkrét fegyverügyletek jelentősége!

– Igenis. – Luke lázasan kutatott az agyában, de semmit sem talált. Remegett az ujja, és hogy időt nyerjen, köhécselt.

– Tanár úr, jelenleg... erről nem tudok bővebbet mondani.

Újabb elfojtott nevetés.

– Rendben, Mr. Baxter, akkor tehetnék egy javaslatot? – A tanár leeresztett szemüvege mögül szúrósan nézett Luke-ra.

– Igen, tanár úr! – Luke torka kiszáradt. Össze kellett szednie magát, nehogy kiszaladjon a teremből.

– Vagy aludja ki magát rendesen, vagy távozzon a moderntörténelemóráról! – A férfi felemelte a hangját. – Érthető?

– Igenis, tanár úr – felelt Luke elvörösödve.

Amikor az óra tíz perccel később véget ért, Luke az elsők között ment ki a teremből. Nemcsak azért, mert nem akart további beszélgetést a tanárral, hanem azért is, mert menekülnie kellett, távolodnia attól, ami üldözte. Talán a múltja az, vagy a korábbi meggyőződései. Esetleg mindannak az ismeretlensége, amivel körülbástyázta magát.

De biztosan nem a Menny Kopója.

Reagan nem gyakran látogatott el a Ground Zeróhoz.

Most, ahogy dél felé haladt a taxival a Broadway bedeszkázott kirakatai és amerikai zászlói mellett, kinézett a hátsó ablakon. Késő délután volt, úgy tervezte, szürkületre már végez is. Még néhány háztömb, és odaér. Összehúzott szeme talált egy darabka eget a tetők fölött. *Apa, ha tudnád, mennyire hiányzol!*

Két megemlékezésen vett részt a Ground Zerónál, és idővel elfogadta, hogy a Világkereskedelmi Központból maradt törmelék- és hamuhalom lett apja nyugvóhelye. De azért, amennyire lehetett, kerülte a helyet. A munkagépek robaja, a törmelék aprólékos átszitalása egyáltalán nem tompította a szívfacsaró fájdalmat és ürességet a bensejében.

Ma azonban apja születésnapja volt. Anyjának még nem volt elég lelkiereje, hogy eljöjjön ide, így Reagan egyedül tartott a Ground Zeróhoz. Befordultak a sarkon, és megpillantotta a krátert: a nyomot, amelyet az összeomlott tornyok hagytak New York városának földjén. A hosszú ideje tartó eltakarítás már a végéhez közeledett, de még mindig hetek voltak hátra a befejezésig. A romeltakarító brigádok úgy vélték, májusra – mintegy nyolc hónappal a terrortámadás után – megtisztítják a területet. Egyelőre azonban még rengeteg munkás dolgozott a romhalmazon.

A taxi az egyik közlekedési lámpánál vesztegelt. Reagan figyelte, ahogy az óriási gépek dörmögve emelik fel az acélgerendákat és az összezúzódt betont. Teherautók jöttek-mentek, egyik a másik után távozott rakományával. Apja itt élte át utolsó pillanatait. Reagan a különös emlékhelyhez akart eljutni, ahol a törmelék közé kereszt alakban lehullott acélgerendák jellé váltak az arra elhaladók számára.

A Világkereskedelmi Központ összeomlása óta a keresztet emelvényre állították a romhalmaz közelében. Reagan vonzódott ehhez a helyhez, mint ahogy ezernyi más gyászoló is.

A taxi a lehető legközelebb manőverezett, és Reagan már meg is pillantotta a hevenyészett emlékművet. Fizetett, és kiszállt. A magasba nyúló keresztet tépett plüssmackók és hervadó virágcsokrok vették körül, a

közelében pedig néhány ember álldogált lehajtott fejjel. Nem messze volt egy pad, valószínűleg valamelyik önkéntes csoport hozhatta ide, esetleg egy megemlékezés után maradhatott itt. Most nem ült rajta senki; Reagan odasétált, és helyet foglalt.

Egy este itt volt találkozója az apjával. Vacsorázni készültek, és Reagen az utcáról hívta fel a mobilján.

– Jelezz a lámpával, apa, hogy lássam, hol vagy! – figyelt hátravetett fejjel. Apja irodája a West Streetre nézett, ezért tudta, hogy merre keresse.

– Rendben – nevette el magát az apja, és úgy tett, ahogy kérte. Háromszor le- és felkapcsolta a villanyt, aztán még háromszor. – Most már látsz?

– Igen! – Reagan odaszegezte a szemét. – Most már mindig tudni fogom, melyik a te ablakod!

Egy teherautó a közelben hangos robajjal borította le rakományát. A föld megremegett a lány talpa alatt, és a réges-régi beszélgetés a múltba merült. Még most is emlékezett rá, milyen érzés volt ahogy feszítette hátra a nyakát, csak hogy láthassa apja irodájának ablakait.

Felemelte a tekintetét, aztán még feljebb, amíg ugyanazt nem érezte a nyakában, mint aznap este. Maga előtt látta az ikertornyokat, még azt a pontot is, ahol régen az apja irodája volt. Lehunyta a szemét, hogy visszatartsa a könnyeit. Előbb-utóbb úgyis kicsordulnak, de most még nem akarta. Még sok mindent el kellett mondania az apjának. És Istennek.

Istenem... bámulatos, hogy még mindig beszélő viszonyban vagyunk, nem?

Apró mosoly jelent meg a szája sarkában. Milyen szomorú, milyen más lett az élet! Sok tekintetben közelebb került az Úrhoz, mint bármikor előtte. Furcsa hozománya volt ez a körülötte dúló halálnak és tragédiának. Milyen kár, hogy Luke-ban egész más reakciót váltott ki mindez!

Szegény Luke!

Reagan sóhajtott egyet, és kinyitotta a szemét. Egy madár rebbent át ott, ahol valamikor a déli torony állt, és a lány megborzongott. Valahányszor kinyitotta a szemét, arra számított, hogy az ikertornyok újra ott fognak büszkén magasodni Alsó-Manhattan közepén.

Pislogott. Hogy tűnhettek el? Ráadásul mind a kettő! Hunyorgott, mert felvillant benne egy emlék: amikor ő és Luke utoljára jártak ott fenn

a felhők között, ellátogatva apja irodájába. Egy emberöltővel ezelőttnek tűnt... mintha soha meg sem történt volna.

Nevettek valamin – talán Luke álmodozott arról, hogy egy napon majd itt fog dolgozni? Reagan még erősebben hunyorított. Igen. Arról sugdolóztak, hogy a fiúnak milyen irodája lesz, és hogy pont ott lesz a lány apjáé mellett.

– Az enyémből a vízre lehet majd látni – fogta meg Luke a lány kezét, felszegett állal, huncut szemekkel, amikor a liftbe léptek.

– Biztos vagyok benne, hogy ennél kevesebbet nem is ajánlanának egy friss diplomásnak! – bökte oldalba Reagan. – Végtére is te vagy Luke Baxter!

A lány pislogva üzte el az emléket.

A magasba törő tornyok helyén most csak szürke felhőket látott. Aznap délutánra esőt jósoltak. Még több esőt. Az enyhe tél után a tavasz könyörtelen volt: hó, jéghideg eső, jeges szél. Olyan régóta nem sütött már ki a nap, hogy minden New York-i megérezte a komor hangulatot.

– Hol van most apa, Istenem? – Halkan elsuttogott kérdése elvegyült a füstös levegőben, és beleveszett a dömperek sorának szünni nem akaró zajába. – Miért nem találjuk?

Más gyászolóktól eltérően, akikkel a gyülekezetben beszélt, Reagannek nem volt szüksége holttestre a lezáráshoz. Egy gyűrű, egy pénztárca, egy óra – *bárm*i megtette volna, ami az apjáé volt. De semmije nem volt. Csak a bizonyosság, hogy 2001. szeptember 11-én Tom Decker az irodájában tartózkodott, mintegy háromszáz méterrel a föld fölött. És most nincs sehol.

Reagan beszélgetett erről az anyjával. Az apja nem élhette túl a torony összeomlását. Valószínűleg gyors, fájdalommentes halála volt, és a családjára gondolhatott, miközben átment ebből az életből a következőbe. De ettől még nekik nem volt könnyebb – különösen, mivel semmi nyomát nem találták.

Sok száz más családhoz hasonlóan az ünnepekre ők is kaptak egy fa-urnát a várostól, a Ground Zero hamujával megtöltve. Akár az apja földi maradványait is tartalmazhatta az az urna. De ugyanúgy bárki más földi maradványai is lehettek benne. Több ezer embert nem találtak meg.

Reagan a keresztre meredt, és békesség öntötte el.

– Tudom, Istenem. – Az ajkába harapott. A hangja már nem csengett olyan bátran és energikusan, mint korábban; itt, ezen a helyen pedig szinte csak suttogás volt. – Nincs itt, Veled van. – Elcsuklott a hangja, és újra lehunyta a szemét. – Bárcsak...

Hogy tudták így elveszíteni a fejüket Luke-kal? Hiszen csak egy focimeccsről volt szó, az ég szerelmére! Ő fáradt volt, mert egész nap órái voltak, és a második félidő nagy részében a kanapén hevert. Hogy jutottak el onnan a csókolózásig? Miért nem volt egyiküknek sem annyi esze, hogy abbahagyja? Csak úgy sorakoztak a kérdések a szívében, de egyik sem volt ahhoz fogható, amely azóta is éjjel-nappal emésztette, bár már hét hónap telt el a tragédia óta.

Miért nem vette fel, amikor az apja hívta?

A telefon csengése Isten tökéletes figyelmeztető jelzése volt: így adta tudtára neki és Luke-nak, hogy ideje megállni. Ideje, hogy Luke hazamenjen, ő pedig beszélgesen egy félórát az apjával. Volt választási lehetősége. Luke mintha azt akarta volna, hogy vegye fel a telefont. Mintha ürügyet keresett volna arra, hogy lerázza magáról a szenvedélyt, és hazainduljon. Reagan mégis hagyta, hogy bekapcsoljon az üzenetrögzítő.

Élete legrosszabb döntése volt.

Kinyitotta a szemét, és újra a keresztet fürkészte. Alighogy összedőltek a tornyok, szeptember 11-én délután buszra ült az indianai Bloomingtonban, ahova egyetemre járt, és hazaindult szülei otthonába Felső-Kelet-Manhattanbe. De mennyi idő is telt el, mire elment anyjával a templomba? Mire sírva kereste fel a lelkipásztora feleségét? Három hónap? Vagy négy?

Addig mardosta belülről a bűntudat. Aztán, amikor öt egymást követő napon beszélgethetett a pásztor feleségével, Reagan úgy meg tudta ragadni a bűnbocsánatot és a kegyelmet, mint addig még soha, pedig egész életében hívő volt. Ezt követően Isten kegyelmesen megfogta a lány életének összetört darabkáit, és elkezdte azokat újra összerakni – valami gyönyörűségessé. Ebbe a feladatba maga Reagan is beleadta minden erejét. Ez sokáig azt jelentette, hogy távol tartja magát Luke-tól.

Azt sem tudta, mit mondhatna a fiúnak. Biztos, hogy nagyot zuhant Luke szemében, mint ahogy annak idején a fiú húga, Ashley is. Reagan hányingerrel, fáradtsággal küszködött, és próbálta anyjával és bátyjával együtt feldolgozni a történeteket. Az is megrázkódtatás volt, amit tettek: egy további bizonyíték, hogy az életük soha többé nem lesz ugyanolyan.

Ő volt apja szeme fénye. Amilyen egymillió lány között csak egy akad! Mekkora csalódás lenne az apjának, ha tudná, mit követett el!

Kérlek, mondd meg neki, Istenem! Mondd meg neki, mennyire sajnálom, hogy így cserbenhagytam! De mondd el azt is, hogy most jól vagyok! És mondd el, mennyire hiányzik nekem... kérlek!

Átvillant az agyán egy igever, amit tegnap a pásztor említett: „*Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.*” Ugyanezt az igeverset mondta neki a pásztor felesége is, amikor először elment hozzá. Az üzenet világosabb volt, mint az úr, ahol valamikor a Világkereskedelmi Központ magasodott. Isten megérti a fájdalmát, és ebben a pillanatban is a lány meglankadt vállaira teszi a kezét, vigasztalva őt minden értelmet felülmúló békességével.

Ezért tudott életben maradni.

Sőt, végül Isten békessége győzte meg pár nappal ezelőtt arról is, hogy hívja fel Luke-ot. Amikor Luke édesanyja vette fel a telefont, Reagannek azonnal megindultak a könnyei, a torka elszorult, és nem tudott megszólalni.

Ahogy Mrs. Baxter beleszólt a telefonba, Reagan észrevette, hogy valami megváltozott a hangjában. Mintha... ideges vagy zaklatott lett volna valami miatt. Reagan belevágott.

– Én... már korábban kellett volna telefonálnom, de... hát... – rövid, elkeseredett sóhaj hagyta el az ajkát. – Korábban kellett volna telefonálnom.

Mrs. Baxter egy pillanattal hallgatott.

– Sajnálom, ami az édesapáddal történt.

Luke anyja tucatnyi dolgot mondhatott volna. Kérdőre vonhatta volna Reagan, miért nem telefonált korábban, vagy vádaskodhatott volna, hogy fájdalmat okozott Luke-nak. Ha a fiú elmondta az anyjának, mi

történt a terrortámadás előtti estén, hogy együtt voltak, Mrs. Baxter ezért is lehordhatta volna. De Elizabethből kedvességen kívül más nem áradt.

Amikor Reagan látta, hogy nem vádolják, nagyot nyelt, és szavak után keresgélt.

– Köszönöm.

– Jól vagytok?

– Jobban vagyunk. – Reagan hangjából kiérződött a megkönnyebbülés. – Luke hogy van?

A vonal végén ismét csend támadt.

– Ő... már nem lakik itt, Reagan. – Mrs. Baxter hangja elcsuklott. – Nehéz időszakon megy keresztül.

Most, ahogy a lány a Világkereskedelmi Központ maradványaira pillantott, ugyanúgy összeszorult a gyomra, mint amikor Luke anyja kimondta ezeket a szavakat. Luke soha nem ment keresztül nehéz időszakokon. Csak nevetve, szeretve átlibbent az életen. Könnyedén vette a tanulást, az ösztöndíjat, sőt a vele való kapcsolatot is. Amikor együtt voltak, végérvényesen az élet napos oldalán érezte magát. Annyira biztos volt abban, hogy örökre együtt maradnak!

Reagan emlékezett, hogy ezen a ponton nagyot nyelt, és alig találta a szavakat.

– Nehéz időszakon?

Mrs. Baxter hangja feszült, elgyötört lett, és Reagan azt is kiérezte belőle, hogy sír.

– Sajnálom. Ez... nagyon nehéz.

– Nem muszáj elmondania, Mrs. Baxter. Nincs jogom tudni. Főleg azután, hogy ilyen sokáig nem telefonáltam.

– Semmi baj. Azt hiszem, jobb, ha tőlem hallod. – Habozott. – Luke hátat fordított... nos, mindennek, amit tanítottunk neki. Úgy viselkedik, mintha kicserélték volna, Reagan. Amióta elköltözött, alig áll velünk szóba. Nem hajlandó... – Elizabeth újra visszanyerte a hangját – meglátogatni se hajlandó minket.

A hír szíven ütötte Reagant, lerogyott a legközelebbi székbe. Ez nem lehet! Luke Baxter? A fiú, aki biztosan uralma alá hajtja az üzleti világot,

és olyan karizmatikus egyéniség, hogy egy napon akár az országot is vezethetné? A Baxter család aranyifja, a dédelgetett kisöcs? Hogy a csudába fordíthatott hátat mindannak, ami a legfontosabb volt neki?

Reagan félt feltenni a kérdést, de nem tudta megállni.

– Mi történt?

Mrs. Baxter halkan szipogott.

– Összeállt egy lánnyal, aki nagyon keményen Isten és a hitünk ellen van. Most... most együtt él vele.

Reagan összegörnyedt Mrs. Baxter szavainak súlya alatt. Luke valaki mással jár? *Együtt él* vele? Kettejük szerelme csak annyit ért neki, hogy miután Reagan visszatért New Yorkba, ő egyszerűen belesétált egy másik lány karjaiba? Reagan csak azért nem beszélt vele, mert szenvedett és sokkos állapotba került, képtelen volt világosan gondolkodni apja elvesztésének súlya alatt. És félt is... nagyon félt, hogy az után, amit tettek, a fiú már nem érez ugyanúgy iránta.

Megköszörülte a torkát, de a szavak mintha egy idegen szájából jöttek volna:

– Nem tudtam.

– Sajnálom, Reagan. – Mrs. Baxter várt egy pillanatot. – Szóljak neki, hogy hívjon fel?

A büntudat majdnem megfojtotta Reagant, miközben Elizabeth a válaszára várt. Luke anyja nyilván semmit nem tud arról, ami közte és Luke között történt azon a hétfő estén.

– Nem – felelt gyorsan és határozottan, aztán nagyot nyelt. – Semmi gond! – Próbálta kibogozni összekavarodott gondolatait. – Sőt, Mrs. Baxter... kérem, ne is említse neki, hogy telefonáltam! – Kis szünetet tartott. – A mi kapcsolatunk már régen véget ért. Joga van továbblépni.

– Szerintem szeretné tudni, hogy vagy.

– Már nem számít. Ő... Köztünk mindennek vége. – A szíve hevesebben kezdett verni, és nem tudta teleszívni a tüdejét. Ha Luke együtt él egy másik lánnyal, sosem szabad megtudnia, miért telefonált. – Kérem, ne mondja el neki! Megígéri?

Luke anyja habozott, és amikor újra megszólalt, csalódottság rezgett a hangjában.

– Jó, rendben. – Sónája szíven szúrta Reagant. – De kérhetek én is egy szívességet?

– Bármit.

– Imádkozz érte! – Mrs. Baxter újra szipogott. – És egyszer azért majd hívd fel, jó?

Reagan a múltból visszalépett a jelenbe, és kihúzta magát. Tegnap egész este Luke-ért imádkozott, és még mindig fáj a szíve, ha arra gondolt, milyen szerepe lehetett ebben az egészben. Az ő hibája volt? Luke azért fordult el a családjától és a hitétől, mert ő nem volt hajlandó válaszolni a hívásaira?

Felsóhajtott. Ez az eshetőség túlságosan szörnyű volt ahhoz, hogy most ezen rágódjon. Biztosan eljön majd a nap, amikor szembe kell ezzel néznie, de nem itt, és nem most. Nem azért jött a Ground Zeróhoz, hogy Luke-kal kapcsolatos gyötrő gondolatokkal vívódjon.

Megint a tátongó résre meredt, ahol valamikor a tornyok álltak, és igyekezett maga elé képzelni a többi fölé magasodó épületeket. Aztán odaszegezte szemét, ahol apja irodája volt régen.

– Apa... annyira sajnálom, hogy ez történt veled!

Jöttek a könnyek, de nem áradatban, még csak nem is patakokban, épp csak annyi, hogy szűrni kezdje a szeme sarkát. Pislogott, és megvárta, míg elmúlik az érzés. Szeptember 11. után rengeteget sírt. Egész napok teltek el úgy, hogy azon tűnődött, mikor fog újra kibírni egy egész órát sírás nélkül. Mostanában a szeme már többnyire száraz maradt, de a szívében állandósult a fájdalom.

Nagyon hiányzott az apja, hiányzott a szeptember 11. előtti életük.

– Igyekszem megtenni, ami tőlem telik, apa! – Hunyorgott, és újra visszapislogott néhány könnyet. – Boldog születésnapot!

Egy dömper gördült el mindössze néhány méternyire tőle. Reagan nem vette le a szemét arról a bizonyos pontról az égen.

– Hiányzol! – Három rövid, szaggatott levegővétel után már nem tudta megállítani a könnyeket. Suttogása érdekké vált. – Szeretlek, apa!

Gömbölyű hasa válaszként megkeményedett, tenyerét a pocakjára fektetve megsimogatta a benne növekvő kisbabát. *Semmi baj, kicsikém! Anya jól van.*

Hét hónapos terhes volt – ebben nem volt semmi meglepő. De abban a vizsgálatig biztos volt, hogy kislányt vár. Az ultrahangból azonban az derült ki, hogy a kicsi fiú. Reagan már nevet is választott neki.

Abbamaradtak a könnyek. Felállt, kihúzta magát, ujjával megtörölte könnyes arcát, és még egy utolsó pillantást vetett a közelben tornyosuló fémkeresztre. Ideje volt hazamenni, segíteni anyjának a vacsorakészítésben. Egyébként is pihennie kell. A legjobbat akarja drága kisfiának. A kisfiúnak, aki nagyapja... és apja nevét is viseli majd.

Thomas Luke lesz a neve.